

ALAPÍTÓ-FŐSZERKESZTŐ: EGRI László

SZERKESZTŐK:

GYARMATI Zsolt

SZILÁGYI Gábor

KIADÓ: EGRI László

ISSN 2064-1575

ONLINE KÖZÖSSÉGI-MŰVÉSZETI FOLYÓIRAT

VII. ÉVFOLYAM/ 1.SZÁM

2019

© POLIKRÓM FOLYÓIRAT

TARTALOMJEGYZÉK

Illés Lilla: Testvérek

Teklesz Botond: Csacskó

Gráczer A. István: Falak

Molnár Kitti: Ha egyszer tőlem messzire kerülsz

Erdős Kristóf: Egy estém otthon

Csapucha Rudolf: Családban marad

Rendes Ildikó: Elveszve

Radnai Éva: Egy estém otthon

Tóth-Kurtz Márton: Egy estém otthon

Margetin István: Anyánál alszom

Illés Lilla: Testvérek

„Nálam van, amit keres” – szólta a nő után Nick Swashbuckler, szürke sapkáját felcsapva széles homlokán. Marie Anne lassan felé fordult – kibomló, aranyszőke haja lágyan fodrozódott a vállára.

„Valóban?” – kérdezett vissza. „És vajon mit keresek?” Hangja szigorú volt, de erősen rúzsozott ajkai körül mosoly játszott. Nick nem felelelt azonnal; két határozott lépéssel a nő előtt termett, s olyan közel hajolt hozzá, hogy széles járomcsontját csupán milliméterek választották el Marie Anne finom vonású arcától, aki bágyadtan lehunyta szemét, s bársonyos ujjait a férfi keze köré fonta.

„Ezt” – suttogta Nick rekedten, miközben öltönye ujjából egy apró, arany nyelvű tört csúsztatott a kezébe, s a nő tenyerébe nyomta. Marie Anne felszisszent, ahogy az éles penge végig szántotta a húsát, mégsem mozdult egy lépést sem. Lassan felemelte karját, s a fény felé fordítva figyelte, ahogy a vére vörös patakocskát fest márványszín bőrére.

„Magán lehetetlen kiigazodni, Nicholas” – mondta halkán; de hangjában nyoma sem volt haragnak vagy félelemnek, de még csak neheztelésnek sem. Ekkor Nick Swashbuckler még elvetemültebb tetre szánta el magát: megfogta a nő kezét, s ellenkezést nem tűrve az ajkaihoz vonta. Marie Anne erre már riadtan kapta fel tekintetét: ez a lány, hosszú csók talán még jobban égette a bőrét, mint a korábbi törvágás. Ösztönösen a retikülje mélyén lapuló revolvere felé kapta szabad kezét, Nicholas azonban gyorsabb volt nála, s egyik izmos karjával szorosan átölelte a lányt – mintegy élő bilincsbe fogva őt ezzel, míg másik kezével az álla alá nyúlt, és kényszerítette, hogy végre ránézzen. Marie Anne tekintete szinte izzott; de legalább annyira a csodálattól, mint az iszonyattól, ha nem még jobban.

„Tudja, hogy ezért most megölném?” – kérdezte halkán, a férfi jégénél is hűvösebb kék szemeibe nézve.

„Tudom – felelte Nick, s keményvonású arcán egy pillanatra elégedett mosoly terült el. „De nem fog.” Azzal kézfejét kifordítva letörölte ajka széléről a vércseppeket.

Jonathan Aravege egy pillanatra megállt az írásban. Kezdett szédülni, ami tipikus jele volt a túl sok számítógép nézésnek, s tekintve, hogy vészesen fogyott az ideje az új kézirat leadási határidejéig, az elmúlt egy hétben ez egyre gyakrabban fordult elő vele. Levette hát szürke, vastagkeretes szemüvegét, párszor a lencsére lehelt és megtörölgette nyúlott pulóverének aljában. Aztán megdörzsölte a szemét és újra átolvasta az utolsó néhány sort.

„Vajon miért szeretik a nők a seggfejeket?” – Tette fel magában a kérdést, ahogy már annyiszor, az elmúlt négy évben, mióta egy rosszul sikerült randi után dühében klaviatúrát ragadott, s megalkotta Nicket, a nőcsábász gengsztert. Sosem gondolta volna, hogy bárkit is érdekelne a karakter (öszönösen, kicsit sem átgondolva, félig-meddig bosszúhadjáratként írt), de az emberek (főleg a harmincas, negyvenes nők) imádták, s az első könyv kiadása óta csak úgy záporoztak Jonathan fejére a megrendelések. „Nevetséges” – gondolta, de azért csak gyártotta és gyártotta az újabb történeteket. Ha ezt szeretik az emberek, hát tessék, megkapják.

Öreg, fekete bőrszíjas karórájára nézett; Ricket fél kettőre várta, és már három óra is elmúlt. Hozzászokott, hogy Rick nem a legpontosabb ember a világon, de másfél óra késés után már kezdett kicsit ideges lenni. A biztonság kedvéért még egyszer rányomott a mentés gombra és lecsukta a laptopot, majd egy határozott mozdulattal a földre sodorta a rozsdavörös macskát, aki eddig az ölében ülve figyelte a férfi billentyűzeten pergő ujjait. Az állat nyekergő nyávogással adott hangot nemtetszésének.

- Bocs, Nózi! – Szólt hozzá, miközben megpróbálta elkerülni, hogy felbukjon a lábai között tekergőző macskában. Már épp a telefonjáért nyúlt volna (rég, szürke készülék volt, betört képernyővel és nehézkesen működő gombokkal), mikor az előszobából ajtócsapódás és léptek zaja szűrődött be a nappaliba, ahol eddig dolgozott.

- Hahó, Jon! Megjöttem! – Harsant egy öblös hang, majd néhány pillanat múlva egy szürke zakós fiatalember jelent meg az ajtóban. Ahogy meglátta Jonathant, markáns arcán széles vigyor terült el. Néhány lépéssel előtte termett, s vastag karjával átölelte a férfit. Jonathan úgy érezte, mintha vaspántokkal szorították volna össze a tüdejét.

- Megtennéd, hogy leveszed a koszos cipődet? Nemrég takarítottam - szólt aztán mikor újból levegőhöz jutott, rosszállóan nézve fel a nála vagy jó két fejjel magasabb férfira.

- Ez aztán a szívélyes fogadtatás – húzta el a száját Rick, de azért engedelmesen lehajolt és kikötötte sötétkék, hasítottbőr cipőjét és a fal mellé rakta.

- Most már elégedett, főnök úr? – Kérdezte vigyorogva, miközben újra Jonathan fölé magasodott.

- Nem – felelte az alacsonyabb férfi, némi sértettséggel a hangjában. – Fél kettőre vártalak!

Rick a plafonra emelte tekintetét, majd a megbánás legkisebb jelét sem mutatva így szólt. - Bocs a késésért, tesó, de ezek az utak kikészítenek. Esküszöm, elindultam időben, de nem vagyok hozzászokva, hogy lépésben kell jönni... miért nem költözöl már be a városba?

- Én szeretek itt lakni. És különben sem bánom, hogy nem száguldozol mindig százzal.

- Százzal?! – Kérdezett vissza tettetett sértettséggel Rick. – Minimum száznegyvannel! De igazad van, elkényelmesedtem. Hozzászoktam, hogy mindenhova odaérek tíz perc alatt. De be kell látnod, hogy ezek az utak borzalmasak!

- Nem a te autóidra tervezték, az biztos.

- Ezt most úgy mondd, mintha a kátyúkat előre terveznék!

- Nem ez a lényeg. Ne száguldozz és kész!

- A mindig figyelmes nagytestvér! – Kuncogott vidáman Rick. – Egyszer majd elviszlek egy körre. Imádni fogod az új kocsim!

- Képzelem – forgatta meg a szemét Jonathan, s lopva kilesett a sötétítő függöny rései között. Az ablakból pont az utcára látott: kis házának kapujában egy vadonatúj, feltűnően elegáns autó csillogott ezüstösen a napfényben. Jonathan nem akarta tudni, honnan volt rá pénze Ricknek.

- Jut eszembe! – Zökkentette ki merengéséből Jonathant Rick. – Nincs valami kajád? Farkaséhes vagyok!

- Már hogyné lenne, drága öcsém – morogta válaszul, s öles léptekkel a konyha felé indult, mielőtt a másik megelőzhette volna. Rick ugyanis olyan volt, mint a forgószél – ahová betette a lábát, ott kő kövön nem maradt, Jonathan pedig nagyon jól tudta ezt róla. Eszébe sem jutott volna beengedni a konyhájába.

- Maradt még egy kis leves ebédre. Meg szelek hozzá kenyeret, jó?

- Tökéletes, köszi!

Pár perccel később Rick már jóízűen falatozott; az alacsony étkezőasztal szinte eltörpült szikár alkata mellett. Jonathan megállt vele szemben és a falnak támaszkodva figyelte minden mozdulatát. Rick ijesztően hasonlított az apjukra -

épp olyan éles állkapcsa és arrogáns természete volt, mint neki. Csak úgy tömte magába az ételt, szinte kamaszos mohósággal evett, pedig régen nem volt már az.

- Látod, enni sem volt időm, úgy rohantam hozzád – mondta teliszájjal Rick, majd Jonathan kétkedő pillantására válaszul hozzátette: – Na jó nem. Igazából Olivia kidobott.

- Megint?

- Aha... egyszerűen csak el kezdte kihajigálni a cuccaimat az ablakon.

- Mondjuk azok után, amiket megcsináltál vele, én nem is csodálom.

- Ajj, hagyjuk már!

- De legalább megpróbáltál beszélni vele? Felhívtad, vagy valami?

- Dehogy! Nem vagyok hülye. Várni kell, amíg kitombolja magát. Ma megalszom valahol. Holnap aztán sírva fog könyörögni, hogy menjek vissza hozzá, majd meglátod.

„Vajon miért szeretik a nők a seggfejeket?” – merült fel Jonathanban a kérdés, ahogy már annyiszor, mikor az öccsére nézett. Akármennyire szerette is, ezt az oldalát képtelen volt megérteni. Mióta Jonathan az eszét tudta, Rick sosem volt szelíd, lovagias meg aztán végképp nem, mégis, csak úgy zsongtak körülötte a nők. A gimiben minden lány szerelmes volt belé, még akkor is, mikor három hónapra nevelőbe került, mert péppé verte az egyik osztálytársa arcát. Sőt, mintha még jobban tapadtak volna rá utána. Jonathan felsóhajtott. Az az eldurvult verekedés mondjuk éppen miatta történt - vagy legalábbis az ürügyet ő szolgáltatta rá, amennyire a tanárok tudták. Rick ugyanis sosem volt rest bosszút állni a bátyját ért sérelmek miatt, amiktől Jonathan testi és lelki törékenysége miatt sokáig szenvedett. Azt már csak Jonathan tudta, hogy az apjuk előző este a szokásosnál is jobban felöntött a garatra. Rick szeme felett még évekkal később is jól látszott a konyhakés ütötte heg.

- Apuról tudsz valamit? – Kérdezte halkán Jonathan. Rick a kézfejébe törölte a száját, és megvetően hortyant egyet.
  - Miért, téged nem keresett?
  - Engem nem. Ezek szerint kiengedték?
  - Aha. Bár nem kellett volna.
  - Mégsem élhet elvonón élete végéig. Mit mondtak az orvosok? Beszélte velük?
  - Nem én.
  - És apu? Mit akart?
  - Pénzt, mégis, mit akart volna?
  - Akkor ezért nem keresett. Tudja, hogy én csóró vagyok...
  - Jajj, ne beszélj már hülyeséget. Azért elég jó kis vagyont szedtél össze a honoráriumokból.
  - Szerintem azt sem tudja, hogy írok.
- Pár másodpercre csend telepedett közük. Jonathan a testvérére nézett, és arra gondolt, hogy ennél jobban már nem is különbözhetnének. Akár az anyjuk és az apjuk. Sosem értette, hogyan szerethetett egymásba ez a két ember: a nagydarab, arrogáns Boris és a pici, madárcsontú Madeline. Az ellentétek vonzzák egymást?
- És, adtál neki? – Törte meg végül a csendet.
  - Dehogy. Mégis minek? – Tárta szét karját védekezően Rick. – Úgyis csak piára költené.
  - Rick, ne beszélj így.
  - Mégis miért ne? Ez az igazság.
  - Akkor sem szabadna ilyeneket mondanod. Segítségre van szüksége.

- Amit meg is kap. De nem azért, mert megérdemli. Egyedül anyu kedvéért vagyok hajlandó a kisujjamat is mozdítani amiatt a szemétláda miatt.

- Szörnyű vagy, Rick.

- Nem értem, miért véded, azok után, amiket megcsinált velünk. Túl jóindulatú vagy. A drága, jószívű Jon. Ezért tudott ennyiszer átgázolni rajtad. Mert hagytad!

- Mit kellett volna csinálnom? Megfenyegetni, mint te?

Jonathan jól látta, ahogy a testvére térdére ejtett keze ökölbe szorul.

- Nem fenyegettem meg. Elbeszélgettem vele.

- Hogy összetöröd a csontjait, ha még egyszer meglátod anyu házánál? Igazán kedves beszélgetés.

- Nem tehettem mást. Talán már elfelejtetted, mi történt hat éve?

Dehogy felejtette el. Jonathan nagyon is jól emlékezett a pusztá, húsbavágó rémületre, mikor a szomszéd lány, Gloria sírva hívta fel egy nap az egyetemen. Épp a könyvtárból tartott vissza a kollégiumba, mikor megkapta a hívást: az édesanyja magára zárta a fürdőszoba ajtót és magába tömte az összes altatót, amit otthon talált. Egy hajszálon múlt, hogy túlélte.

- Ja, de mindig elfelejtem, hogy te még idejében leléptél – tette hozzá Rick gúnyosan, s szemöldökét kihívóan felemelve a bátyjára nézett.

„Ne légy már ennyire gyerekes” – gondolta Jonathan, s ahogy sokszor, most sem értette, hogy lehetséges az, hogy csupán két év választotta el őket egymástól, mégis, néha mintha tíz-tizenöt év lett volna a korkülönbség köztük. Ricknél valamiféle fordított érés állt be, s az idősebb testvér úgy érezte, az öccse minél idősebb, annál gyerekesebb. De akármit gondolt is, ismerte annyira Ricket, hogy ezeket a gondolatokat inkább megtartsa magának.

- Egyetemre mentem, Rick – felelte csendesen. A fiatalabb testvér azonban nem adta meg magát ilyen könnyen.

- Úgy, egyetemre. Egész véletlenül éppen felvettek egyetemre, mikor otthon lett volna rád szükség! Semmi gond, a legjobb emberrel is megesik az ilyen. Én meg szívhattam helyetted is!

- Nem tudom, miért generálsz ilyen vitákat folyton – szólt Jonathan, de ezúttal nem volt képes elrejtteni a hangjába keveredő fájdalmat. Úgy érezte, mintha egy végtelen hosszúra nyúlt dráma sokadik felvonását látná. Rick talán nem is tudta, milyen sebeket tép fel a múlt állandó felemlegetésével, és azzal, hogy gyakorlatilag képtelen a megbocsájtásra. – Nem értem, miért bántasz. Nekem soha egy rossz szavam nem volt hozzád emiatt! Ha egy kicsit is komolyabban vetted volna a tanulást, te is kiugorhattál volna otthonról. De te képtelen voltál erre.

- Hála Istennek! Így legalább egyikünk életképes.

Jonathan nagyon is tudta, mire céloz az öccse, és úgy érezte, mintha kést forgatnának a szívében. Ő csak tette, ami a dolga volt. Tette, amiben hitt. Ekkora bajt okozott volna?

Rick láthatóan befejezettnek tekintette a vitát – nem is vette igazán komolyan a dolgot, talán csak az volt a célja, hogy az övé lehessen az utolsó szó. Félretolta a tányérját s unottan futtatta körbe tekintetét a kis szobán. Mikor azonban az asztal túlfelére nézett, rideg kék szeme izgatottan felcsillant.

- Csak nem írtál, mikor megérkeztem? – Kérdezte, s mohón a lezárt laptop után kapott. Rick hajlamos volt a hirtelen váltásokra, amiket Jonathan még a sok-sok együtt töltött év után sem volt képes megszokni.

- Igen, írogattam – felelte kelletlenül, s rosszálló tekintettel nézte, ahogy öccse magabiztos kezekkel turkál a félkész dokumentumai között. – A bővített változaton dolgozom. De nem vagyok vele valami elégedett.

- Tesókám, te soha semmivel nem vagy elégedett – legyintett Rick. – Ha rajtad múlna, még mindig az első regényen piszmognál. Sőt, ha rajtad múlna, még mindig együtt lennétek Carlával, és soha a bűdös életben nem derül ki, hogy mekkora aranybánya vagy.

- Még szerencse, hogy itt vagy nekem te – motyogta halvány gúnnal a hangjában Jonathan, de Rick már nem igazán figyelt rá. Tekintetét a képernyőre szegezte, arca teljesen kifejezéstelen maradt – csak hidegkék szeme siklott sebesen sorról-sorra. Amíg olvasott, Jonathan fel-alá járkált a szobában, néha átlesve testvére széles válla felett.

- Ez itt nem jó – szólt pár perccel később Rick, az egyik bekezdésre bökve. – Nick soha nem menne bele ilyen üzletbe!

- Arra gondoltam, hogy mivel már teljesen belehabarodott Marie Anne-be, talán kedvező lenne elfogadnia az apja ajánlatát.... – kezdett magyarázkodásba Jonathan, de Rick durván félbeszakította.

- Nem-nem, ez így sehogy sem jó. Egy vérbeli üzletember nem csinál ilyet. Higgy nekem!

Jonathan megadóan felsóhajtott. Ha valaki, hát Rick értett a zűrös ügyletekhez. Nála jobb tanácsadót keresve sem találhatott volna.

- Jó rendben, akkor majd átírom, ha lesz egy kis időm. A többivel mi legyen?

- A többi, édes bátyám, tökéletes! – Csettintett nyelvével elégedetten Rick. - Elsőprő siker lesz ez is, én mondom! Lassan nekiállhatsz megtervezni a következőt.

Jonathan alig hallhatóan felnyögött.

- Nem tudom, Rick. Nekem már ez is sok. Nem pofátlanság kétszer kiadni ugyanazt?

- Ne izgulj, csak úgy zabálni fogják! Az olvasóid soronként fizetnének, hogy újabb adalékot tudjanak meg Nick Swashbucklerről.

Jonathan összefonta a karját a mellkasa körül. Még mindig nem tudott hozzászokni, hogy az emberek ennyire szeretik ezt az számára oly érthetetlen figurát.

Rick haragja láthatóan eddigre már teljesen eloszlott, s a dühös kisfiú helyét átvette a praktikus üzletember.

- Akkor a ma estével mi legyen? – Kérdezte Jonathant, aki időközben ledobta magát a szomszédos székre, s ujjait Nózi vöröses szőrébe túrva próbált nyugalmat erőltetni magára.

- Hat óra, The Charlie's kávéház - felelte halkán, gondosan kerülve testvére tekintetét. - A főút és a Green tér sarkán, ugye megtalálod?

Rick az égre emelte a tekintetét.

- Már hogyan találnám meg! – Aztán szigorúnak szánt tekintettel hozzátette: - De nem lesz olcsó.

- Ez nem lep meg, sosem volt az.

- Hülyülök. Húsz százalék elég lesz.

- Igazán nagylelkű vagy. De akkor légy szíves, ne késs!

- Hogyan- hogyan...

- De tényleg, ez most fontos! Itt van pár dolog, összeírtam, ami kellhet.

- Rendben – sóhajtott megadóan Rick, majd anélkül, hogy elolvasta volna, a zsebébe gyűrte a papírost.

– Akkor indulok is. Még el kell intéznem pár dolgot előtte.

Jonathan a bejárat ajtóig kísérte testvérét, s csak ott mert előhozakodni a tervével.

- Rick!

- Hmm?

- Arra gondoltam, hogy ma én is elmennék.

Rick pár pillanatig megütközve nézett a bátyjára, aztán megvonta a vállát.

- Ahogy gondolod. De megoldom egyedül. Egy párszor már csináltam ilyet.

- Ja, nem is azért. Csak gondoltam...

- Jó rendben – szakította félbe Rick. – Csak azt nem értem, hogy akkor már miért nem csinálod inkább te.

- Tudod, hogy ez nekem nem megy – mondta Jonathan, és zavartan tüsi hajába simított. – Soha nem is ment.

- Szerintem menne, ha megpróbálnád!

- Próbáltam.

- Egyszer. Nem kellett volna feladnod.

- Talán – fordult el Jonathan. – De ebben te ezerszer jobb vagy. És azt mondtad, vállalod.

- Hát persze – vigyorodott el Rick. – Ahogy mindig. Én imádom ezt csinálni. A világért nem adnám a munkám!

- Akkor meg? – Kérdezte, szinte már kétségbeesetten az idősebb férfi. – Ne kötzködj állandóan! Csak csináljuk mindketten, amihez értünk, és akkor menni fog.

- Az aranykezűek – vigyorgott Rick. – Igazad van tesókám. Tökéletes csapatot alkotunk! De ettől még nem foglak megérteni.

- Az nem baj – felelte szomorkásan Jonathan. – A lényeg, hogy segítesz!

- Mert bírlak, flúgos – kacsintott Rick, majd egy pillanatra átkarolta a testvérét. – Meg persze, mert ennyire jó fej vagyok!

- Mi is lenne velem nélküled – motyogta Jonathan.

- Na, megyek – mondta Rick, és fontoskodva az órájára pillantott. – Akkor hatkor a Charlie's-ban.

Jonathan fülében még percekig ott zúgott az ezüstös sportkocsi hangja.

- Uram! A visszajáró! – a pultoslány kedvesen szólt hozzá, Jonathan mégis összerezett.

- Köszönöm – motyogta halkán, s bizonytalan kezét a hang irányába nyújtotta; míg aztán meggondolva magát mégis a pulton hagyta a fémérméket. Talán ekkor tudatosult benne igazán, mekkora hibát követett el azzal, hogy eljött ide. Az elmúlt néhány percben, míg a lány a kávégéppel foglalatostkodott, a férfi csak bámult maga elé, az emlékein merengve, amikbe önkéntelenül is belebotlott ezen a helyen. Mennyit jártak ide Carlával, mikor még...

„Mikor még” – gondolta dühösen, s legszívesebben pofon ütötte volna saját magát. Nem lett volna szabad ilyenekre gondolnia, ezt nagyon is jól tudta, mégsem volt képes eltüntetni a képzeletében pörgő képeket. A sárga üvegajtó, a fahéj illata a levegőben, a kedves kis kerek asztalok, mint egy letűnt korszak romjai, vették őt körül - egy kihűlt, kifakult, megtépázott kapcsolat szanaszét heverő darabjai voltak mind, s Jonathan maga sem értette, miért vágyott vissza ide hosszú évek után. Talán próbára akarta tenni saját magát? Kíváncsi volt rá, hogyan reagál? Akárhogy is, ezen a vizsgán csúnyán megbukott.

Megpróbálta lezárni tudatának ezt a felét, s a jelenlegi feladatára koncentrálni. Rick még sehhol sem volt, s az idegesség szépen lassan kezdett felkúszni a gyomrából a torkába. A Green téri templomban hat órát harangoztak, s Jonathan kutatva nézett körbe a kis kávézóban, ami még ezen a koraesti órán is szinte teljesen tele volt. Arra hamar rájött, hogy üres asztalt már hiába keres, így csupán rokonszenvesnek tűnő arcokat keresett a tömegben – valakit, aki, ha csak egy pár percre is, de hajlandó lehet megtúrni őt asztaltársaságként.

Ahogy aznap valahogy minden, most ez is sikertelennek tűnt, s Jonathan már épp kezdett beletörődni, hogy pultnál állva igya meg a kávéját, mikor is megpillantotta őt. A borostyánszín szemek szinte átvilágítottak a termen – Jonathan szíve mintha kihagyott volna egy dobbanást, ahogy a göndör, barna hajú lány egy pillanatra ránézett, elmosolyodott, aztán elkapta a fejét. Utólag nem tudta volna megmondani, miért indult meg olyan határozottan az ablak mellett álló, kétszemélyes asztalka felé, mintha csak valami láthatatlan erő húzta volna, de akkor biztosan érezte, hogy ő lesz az, aki mellett az elkövetkezendő perceket tölteni akarja.

Mire átvágta magát a tömegen, a nő már nem figyelt rá – szinte teljesen beletemetkezett az előtte álló könyvbe, miközben néha kicsiket kortyolt egy méreteres teásbögréből. Jonathan pár pillanatig megbűvölten figyelte, ahogy a hosszú pillák finoman remegnek a sorok felett, mire végre meg merte szólítani.

- Ne haragudjon – kezdte, s maga is meglepődött hangja remegésén. – Megengedi, hogy leüljek?

A nő zavartan nézett körbe a teremben, s haját hátradobva az ajtó irányába pillantott.

- Ó, tudja... az az igazság, hogy várok valakit...

- Csak néhány percről lenne szó – szabadkozott gyorsan Jonathan, s szinte már védekezően emelte maga elé kávéscsészéjét. – Csak gyorsan meginnám a feketém. De ígérem, azonnal eltűnök a színről, ahogy a fiatalember megérkezik!

A nő halkan felnevetett – gyöngyöző kacagása volt, s egész lényéből áradt valamiféle nyugodt derű.

- Ez esetben foglaljon nyugodtan helyet! Különben is, úgy néz ki, hogy kicsit késik az illető. Hat órára vártam...

- Igazán köszönöm! – hálálkodott Jonathan. Ahogy leült, a nő kicsit közelebb csúszott a széken, s áthajolva az asztalon, mintha csak valami bizalmas dolgról lenne szó, kíváncsian csillogó szemekkel megkérdezte:

- És mégis miből gondolta, hogy fiatalembert várok?

- Ilyen csinos hölgy számára ez még kérdés lehet? – Felelte tettetett csodálkozással Jonathan. – Irigylem őt, meg kell vallanom!

A fiatal nő, ha lehet, még melegebben mosolygott.

- Maga túloz. Lehet, hogy éppenséggel a nagyapámat várom. Vagy a válóperes ügyvédemet.

- Ó, kétlem – mosolyodott el Jonathan is, aki úgy döntött, belemegy a játékba. – Akkor egész biztosan nem fordít ilyen nagy figyelmet a loknijaira!

A nő újra felnevetett, s ujjai közül kiperegtek az addig erővel kihajtott könyvlapok. Jonathan önkéntelenül is odakapta a tekintetét – s meglepetésében majdnem felkiáltott. A bordó borítón egy kis, arany nyelű tőr és egy fekete pisztoly feküdt keresztben egymáson.

- Pisztoly és tőr – Nick Swashbuckler élete, első kötet – olvasta hangosan, s titkon remélte, hogy nem látszik meg rajta az a mérhetetlen zavar, ami hirtelen előntötte őt.

- Óh igen, a kedvenc könyvem – felelte lelkesen a nő. – Ismeri?

Jonathan a szükségesnél nagyobbat nyelt a kávéjából, s az elfojtott köhögéstől könnyek gyűltek a szemébe.

- Már hallottam róla egyet s mást – felelte kitérően, amint újra levegőhöz jutott. – Mostanában elég népszerű, ha nem tévedek.

- Igen, tényleg az! Állandó sikerlistás. Eddig trilógia volt, de most kiadnak majd egy bővített kiadást is. Alig várom!

- De ez nem egy... túl minőségi könyv, nem?

- Na de kérem, hogy mondhat ilyet!

A fiatal nő lelkesedése egy karácsonyi ajándékokat bontogató kisgyerekre emlékeztette Jonathant.

- Ne haragudjon, nem akartam megbántani – felelte, miközben kényelmetlenül fészkelődni kezdett a székén.

- Jajj semmi gond – legyintett a lány, színes karkötői összekoccantak a csuklóján. – Megértem, mire gondol. A legtöbben csak a szórakoztató irodalmat látják benne. Főleg, akik csak felületesen ismerik. De szerintem sokkal több annál.

- Így gondolja? – Kérdezte Jonathan, s egyre nehezebben tudta kendőzni izgatottságát.

- Igen, pontosan így – felelte a nő, s veszett iramban kezdett lapozgatni a könyvben. – Amint látja, szinte már rongyosra olvastam szegény könyvet. Szinte fejből tudom már az egészet! Igen, itt is van, amit kerestem! Figyeljen csak, felolvasom magának ezt a részt, ez az egyik kedvenc jelenetemből van.

Azzal megköszörülte a torkát, s mintha csak felolvasó estet tartana, halk, lágy hangon nekikezdett.

„- Nem gondolom, hogy bármit is jelentenek magának – mondta Grace, bujkáló szomorúsággal a hangjában. – Csak egy vagyok a sok pirosruhás nőből.

- Nem – ingatta meg a fejét Nick. - Azt hiszem, még mindig nem ért. Bokáig süppedni a langyos homokban... megmártózni a kristálytisza tengerben... órákig bámulni a csillagokat... összebújni a sötétben... ezek nekem semmit sem jelentettek korábban. Tízéves korom óta az életemért küzdök. Egyszerűen nem volt időm észrevenni ezeket. Mikor megismertem magát, egyszerre megváltoztak a dolgok. Minden lelassult és élesebbé vált. Egy pillanat elég volt hozzá, hogy átforduljon bennem minden. Csak magára nézek, és érzem a sós víz illatát az orromban, a sirályok vijjogását hallom a fülemben. És azt kívánom, bárcsak örökké így maradhatnék. Ilyen szótlannul, ilyen megigézve. Maga nekem a szabadság, amit sosem birtokolhattam.

- Engem sem birtokolhat.

- Magát nem is akarom. Elég, ha egy kicsit közel enged magához. Ha egy kicsit enged levegőt venni ebben az őrült rohanásban.”

- Szerintem ez egyszerűen gyönyörű! Nem gondolja?

Jonathan mellkasát forróság öntötte el, ahogy a lány csillogó szemébe nézett, s egy pillanatra őszintén elgondolkozott rajta, hogy felfedi magát. „Vajon mit szólna hozzá? Vagy egyáltalán hinne nekem? Nem valószínű... csak bolondnak nézne. Az meg kinek hiányzik...”

- De, valóban nagyon szép – mondta halkán, s titokban a lány kipiruló arcára képzelte az ujjait. Milyen selymes bőre lehet...

- ...és tudja, az egész könyv tele van ilyenekkel! Ilyen kiszólásokkal, én így hívom őket. Mikor a vérfürdőből meg a szerelmeskedős jelenetektől egyszer csak kicsillannak ilyen mondatok, mint például ez is itt...

Újabb veszett lapozgatás után a megilletődött Jonathan orra alá dugta a könyvet, ami tele volt aláhúzásokkal és széljegyzetekkel.

- Olvassa csak! Azt a pirossal bekeretezett mondatot, ott! – biztatta a lány, s Jonathan remegő hangon olvasta fel saját papírra vetett szavait.

- Az örökkévalóság tudata az egyetlen, ami elviselhetővé teszi a hiányod.

- Hát nem fantasztikus? Egy barátnőm a karjára tetováltatta, annyira megérintette őt ez a mondat!

Jonathan úgy érezte, hogy azonnal kettéhasad a feje. „Csináld már! Mondd meg neki!” – ordította egy hang a fejében, de ő csak kábán elmosolyodott, s a kötet felé biccentett.

- Mondja, minden könyvét így kidekorálja?

- Óh, nem, csak azokat, amiket sokat olvastam! Meg tudja, ebből most fel kellett készülnöm. Ugyanis, képzelje, interjút fogok készíteni a szerzővel!

Jonathan aznap délután már sokadjára érezte úgy, hogy pillanatokon belül lefordul a székről. A toroka egészen kiszáradt, s mohón nyelni kezdte a kávéját. Szerencsére a nő semmit sem érzékelt ebből, mert éppen egy erősen teletömött textil szatyorban kotorászott; majd az asztalra pakolt még két vaskos kötetet.

- Látja, elhoztam a többi könyvet is!

Jonathan elhomályosodó tekintettel nézett végig a könyveken, s az egyiknek finoman végigsimított a gerincén.

- Milyen szeretettel bánik a velük – jegyezte meg a nő mosolyogva. – Csak nem maga is könyvekkel foglalkozik?

- De, mondhatjuk – válaszolta elfúló hangon Jonathan. – Kisgyerekként író szerettem volna lenni. Még most is írogatok néha...

- Tényleg? És mit?

- Semmi jelentőset, higgye el.

- Azért kíváncsi volnék! Egyszer biztosan sikere lesz magának is, csak sokat kell próbálkoznia!

Jonathan megpróbált elmosolyodni, de csak egy halvány grimaszra futotta tőle. Aztán erőnek erejével elrántotta tekintetét a könyvekről, s szemével a lány borostyán íriszét kereste.

- És mondja, találkozott már korábban is az íróval?

- Óh, sajnós nem – felelte szomorúan a lány. – Egyszer elmentem egy dedikálásra, de nem volt időm végig állni a sort. Vissza kellett rohannom a szerkesztőségbe. Lapzártánk volt.

- És milyennek képzeled el őt?

- Képet már láttam róla, természetesen! Volt, hogy az egész város tele volt a fotóival! Arcátlanul jóképű férfi!

- Óh, én nem a külsejére gondoltam.

- Óh, hát persze – Kapott a homlokához a nő, majd pár másodperc gondolkodás után így szólt. – Azt hiszem, nagyon különleges ember. Valaki, aki profi módon ért ahhoz, hogy egyszerre legyen népszerű és mégis bele tudja csempészni a művészetét a könyveibe. És nagyon vagány is lehet! Tudja, olyan igazi kocsmában verekedős típus! Vagy legalábbis egykor az lehetett. És biztos van jópár zabigyereke is – tette hozzá cinkosan mosolyogva.

- Nagyon meg lenne lepve – kezdte Jonathan halkán -, ha azt mondanám, hogy egy végtelenül egyszerű ember, aki egy macskával él egy vidéki házban?

- Óh, nagyon, nagyon meg lennék lepve – nevetett fel a nő. – Ilyen arccal és népszerűséggel nem tudom elképzelni, hogy valaki egyedül legyen. Ha már választani kellene, inkább tippelnék egy ilyen macsós beütésre, tudja, mint maga

a karaktere, Nick! Egy okos, de végtelenül szemét ember, akit persze imádnak a nők!

Jonathan fájdalmasan elfintorodott.

- Tudja – kezdte valamivel határozottabban -, mindig is érdekelt, hogy...

De a nő már nem figyelt rá: izgatottan csillogó, borostyánszínű szeme a hangosan csilingelő ajtóra szegeződött, amit egy szürke zakós, csillogóan tiszta, hasítottbőr cipőt viselő fiatalember csapott ki meglehetősen nagy lendülettel. A pultoslányhoz lépett, valamit magyarázott neki, majd lezseren a pultnak dőlve várakozott, miközben hidegkék szemét unottan végigjáratta a kávéház közönségén. Mikor Jonathanra tévedt a szeme, alig láthatóan biccentett, majd az ellenkező irányba fordított a fejét. „...miért szeretik a nők a seggfejeket?” – fejezte be magában a kérdést Jonathan, s képtelen volt elnyomni a torkába szökő keserűséget, ahogy fiatal asztal társa izgatottságtól remegő kezére nézett.

- Ne haragudjon, de úgy látom, megérkezett az író úr – szabadkozott a nő finoman mosolyogva; Jonathan azonban csalódottan vette észre, hogy az eddigi tűz mintha kihalt volna a tekintetéből, ahogy hozzáfordult. – Úgyhogy, ha nem haragszik...

- Jajj, dehogy! Hiszen ez volt a megállapodás – felelte könnyednek szánt hangon, miközben sietve felállt az asztal mellől, s felhörpintette maradék kávéját is. – Nagyon örülök, hogy találkoztunk!

- Én is nagyon örülök, Mister... - nyújtotta a kezét a nő, majd zavartan felnevetett. – Te jó ég, vagy fél órát beszélgettünk s még csak be sem mutatkoztunk!

- Szólítson csak Ricknek – mosolygott szomorúan Jonathan, s a nő finom keze köré kulcsolta az ujjait.

- Celia – felelte a lány, s barátságosan megszorította a férfi kezét. – Nagyon örültem a találkozásnak!

- Én is nagyon örültem, Celia – felelte alig hallhatóan Jonathan, majd egy utolsót biccentett, s eltávolodott az asztaltól.

Időközben Rick is megkapta a kávéját, s Celia intésére az ablak felé indult. A két testvér egyetlen szó nélkül haladt el egymás mellett.

- Mr. Aravege! Köszönöm, hogy eljött! – Hallotta még a távolból is Jonathan a nő kedves csevegését. – Megtenné, hogy mindenekelőtt dedikálja nekem ezeket a könyveket? Csak, hogy nehogy elmaradjon...

- Óh, hogyne, hölgyem! És kérem, bocsássa meg a késésem! Ezek az utak... teljesen kikészítenek!

Jonathan halkán becsukta maga mögött a kávézó ajtaját. A Green téri templomban fél hetet harangoztak.

Teklesz Botond: Csacskó

A testvérem kistia egészen apró volt még amikor Csacskót kapta. Csacskó egy kis plüss állatka, aki Judie majommal, és pár más állatkával odakerült a gyermekágyba, mert bizony a kisfiúnak néha sírásra görbült a szája. Csacskó, aki különben a Micimackó mesék Fülesének élethű mása, abban is különleges, hogy egyben tárolóként is szolgál. Igen van a hátán egy zsebecske, amibe bármi apró dolgot be lehet dugni, majd a zipzár elhúzásával biztonságba tenni.

Csacskó elmaradhatatlan volt a kis Péter mellől, és neki mondta el bánatát és örömét egyaránt. Tisztán emlékszem arra is, amikor Péter orvosi műszereket kapott. Volt ott sztetoszkóp, vérnyomás mérő, apró lámpa, reflexkalapács, egyszerűen minden, ami Pétert leköthette az orvosi mesterség gyakorlása mellé.

A műanyag műszerek mellé persze páciens is kellett. Ez lettem én. A három éves Péter retentő komoly arccal odajött hozzám és kezdte kicsomagolni a műszereket.

„Mondd, hogy ÁÁÁ!” Én engedelmesen kitátottam szájamat, Péter egy elemvilágítóval bevilágította a torkomba. „A torkod rendben van.” Jelentette ki. Utána apró kis ujjával feltúrta az orromba, bevilágította a szemembe, megkocogtatta fogaimat egy ceruzával.

Akkor már én sem bírtam tovább, hanem elmondtam neki, hogy kell a kis tömörgumi reflexkalapácsot használni. „Elég rosszak a fogaid.” Mondta, és én nevetve nyugtáztam, hogy igen, itt van egy kisember akiből egykoron talán tényleg orvos lesz, amikor én már talán nem is leszek majd mellette, hogy nevetve-sírva arra biztassam, soha ne feledje el a kis Csacskót.

Gráczer A. István: Falak

Kiestem a vonatból az Alföld szélén,
Birkafödte mezők gyepszagú rétjén,
Olyan falaknál, miket egykor ismertem
Olyan ajtóknál, miken tegnap kiléptem.

Idejét sem tudom mikor láttam futni
Anyám a széttároló fémajtóhoz utoljára.
Apám bőröndhajigálását csomagtartójába
Nővérem mosolyát kisöccsére vetődni.

A kocsiban néma beszéd,
Fejbiccentés, kérdezgetés
Nyakbehúzva mesélek a városról,
Benne saját magamról.

Furcsán szürke délután ez,
Nincs füstökátda gyárkémény
Se fojtó-kormos kipufogóbél
Csak csend, mezei csend.

Otthon anyám vállára terített életével
Simítja ingem gallérjának tetejét
Apám csatornát vált rezzenéstelen,
Csak a TV -n kívüli világ nem mozdul,
Szétesik az adás, benne megszakad
Egy bemondóhangtól izzó elektróda
Megszűnik a lét, s benne én, magam,
Egyedül maradok történetdarabjaimmal.
Bezárják fülüket, hogy kerüljék még
a szemkontaktus legapróbb jeleit is,
Kussolnak a falak, nem motyog a tapéta,
Eltűnik minden, s maradsz, mi voltál,
Hasznos holmiból ócska falétra,
Rólad szed meggyet majd unokáid serege
A te nyakadon tapos majd minden,
Mi egykor jó volt, mára elenyészett...

Molnár Kitti: Ha egyszer tőlem messzire kerülsz

Novella az Egy estém otthon c. pályázathoz

– Osszátok meg velünk, mi volt az a gyerekkori élmény, amit egy dallam azonnal elő tudott csalogatni?

Csatornát váltottam. Sose szerettem, ha a rádióban zene helyett beszélgetnek, és különben sem érdekelt vadidegenek véleménye vagy története. Eleget hallgattam a munkám során őket.

Felcsendült egy unos-untig játszott sláger. Pirosra váltott a kereszteződésben a lámpa, mint mindig, ha erre jártam kocsival. Márpedig minden szerdán ide vezetett utam, és lám, minden alkalommal piros lett a lámpa. Csakhogy bosszantson.

Hallgattam a zenét, aminek kívülről tudtam a szövegét. Fekete bőrkesztyűbe bújtatott ujjaim önkéntelenül dobolták az ütemet a kormányon. Finoman szállingózott a hó, a főúton elhúzó busz játékos táncba kavarta össze a puha pelyheket, hogy aztán az aszfalt felett egy ujjnyira semmivé legyenek. Különösen hatott a havazás február végén, főleg, hogy a pár napja beköszöntött napos idő miatt már előmerészkedtek a tavasz hírnökei: a motorosok. Szürke ábrázatú emberek nyakukat behúзва vágta át az útjukat jelölő sötét-fehér csíkos zebrán. Egy fiatal anyuka fáradtan ballagott át a kocsik előtt; egyik kezében zöldségekkel, kenyérral és felvágottal megrakott szatyrot cipelt, míg másik kezével maga után húzta folyamatosan csicsergő, kisiskolás gyermekét a komótosan pöfékelő, öreg

Ikarusz busz felé. A gyerek egy boldog kiskutyát megszegényítő energiával ugrabugrált anyja mellett, túltömött iskolatáskája minduntalan lecsúszott válláról.

Nem hallottam, de az édesanya gesztikulációjából láttam, hogy erélyesen ráförmedt gyermekére. Csendben, katonásan vonultak a buszmegállóba.

Mindenkinek elege volt a télből. Agyam tompán zúgott, mint tizenkét éves kisautóm fáradt motorja. Fülemben még ott csengett öt órakor beesett kliensem panaszáradata, és öklének dörömbölése az asztalomon. Hosszú volt a nap. Túl hosszú. Jót fog tenni egy este otthon.

Zöldre váltott a lámpa. Versenyzőket megszegyenítő módon indítottam, majd suhantam át a kereszteződésen. Minél messzebb akartam kerülni ebből a sötét, szomorú világból; az idegesen dudáló, vöröslő fejű sofőröktől; az életunt, buszmegállóban ácsorgó, vagy bambán, az úttesten átkelő emberek áradatától.

Visszkapcsoltam az előző csatornára, mert bár többet beszéltek, jobb számokat játszottak, mint a többi rádióadón. Egy régi rock szám szólalt meg. Meghallottam a refrénjét.

Ha egyszer tőlem messzire kerülsz,

S idegen arcok közt állsz egyedül,

Hazátlan magányodban sose feledd,

Én akkor is ott leszek veled!

Eszembe jutott a műsorvezető korábban feltett kérdése. És egy emlék. Tíz éves lehettem, öcsém úgy hét. Nyár volt. Leültünk az édesapánk készítette, különböző méretű fadeszkából összeácsolt lépcső tetejére, ami a kertbe vezetett a teraszról. Egyedül voltunk otthon, mert a szüleink bíztak bennünk. Egy háromlábú sámlira állítva az apánk régi rádiója recsegve ontotta magából a nyári slágereket. Öcsém, akár egy lusta macska, elnyúlt a legfelső lépcsőfokon, fejcskóját az ölembe hajtotta, lábait pedig lelógatta a deszkáról. Körbenéztem. Lustán, kövéren zümmögtek a dongók; fekete-fehér kandúrunk puhán lépkedett a megsárgult, kiszáradt fűben; Bodza kutya ütemesen lihegett a sövény alá kapart mélyedésben.

Megszólalt a dal, és hallottam, ahogy kisöcsém lélegzete egyre nyúlik, apró ujjai finoman mozogtak, mintha álmában ő maga játszott volna a zene gitárszólóját.

Lelassítottam, az előttem lévő autó balra akart kanyarodni. Az index ritmikusan villogó fényére bambultam. Az öcsémre gondoltam. Az öcsémre, aki nincs otthon. Lassan két éve. Elment Londonba, mint oly sok társa, szerencsét próbálni. A szerencse pedig mellé szegődött, így ott maradt. Láthattam ünnepeken, és nagyobb családi eseményeken. Beszélhettünk Viberen és Skype-on. De már nem tudtunk kiülni a kertbe, az azóta lecserélt deszkapallókra, és nem hallhattuk együtt a közös dalunkat.

Az autó bekanyarodott, és folytattam utamat. Már csak két sarok választott el a mi utcánktól. Újra felcsendült a refrén. Egyre jobban hiányzott az öcsém. Ajkamat harapdálni kezdtem, hogy uralkodjak érzelmeimen. Helyén kellett volna kezelnem az elválást, hiszen ez az élet rendje. Próbáltam pozitívan szemlélni a dolgokat, olyanokkal vigasztaltam magam, hogy mégsem Amerikába ment, csak ide a „szomszédba”, és minden héten beszélünk. Mégis voltak pillanatok, amikor nagyon vágytam a humorára, a mosolyára vagy csak a jelenlétére.

Megérkeztem az udvar elé. Jó pár éve már, hogy nem Bodza köszöntött, hanem a bolondos, vajsínű Marcipán kutya. Fekete-fehér, öreg macskánk pedig Bodza halálának napján tűnt el.

Marcipán a pofáján földöntúli örömmel, ugrándozva, a lefagyott járdán csúszkálva kísért a bejárathoz. Zsivaj szűrődött ki a tölgyfa ajtón keresztül, és mielőtt lenyomhattam volna a kilincset, magától kinyílt. Csillogó szemmel, elmaradhatatlan kötényével és mosolyával az arcán jelent meg a küszöbön édesanyám.

– Hallottam az autó hangját! – nyomott egy puszit az arcomra. – Van egy meglepetésünk!

Ledobtam magamról az előszobában a kabátom, miközben szemem sarkából láttam, hogy Marcipán besompolygott anyu háta mögött a házba. A hangzavarban nagyjából még hat ember hangját tudtam kivenni. És egy kis rock zenét.

Beléptem a tágas, világos nappaliba, ami össze volt nyitva az étkezővel. Az otthonunk lelke. Az állandó rendetlenség, a világos bútorok, a szétszórt könyvek, a munkásruhák, a gyerekjátékok és az örökös zsvajj jelezték: itt mindig élet van.

A hatéves unokaöcsém a vele egykorú szomszéd kislánnyal játszott a nappali közepén. Egymás mellett ültek; a kisfiú éjfékete haja és kislány szőke, hosszú fonata tökéletes ellentétet alkotott. Cinkos mosollyal az arcukon, vált vállnak vetve takarták el a felnőttek elől Marcipánt.

– Már azt hittem, sose érsz ide! – hallottam édesapám mély, szeretetteljes hangját. Fatörzs vastagságú karok öleltek át, amelyet szúrós puszi követett. Mélykék szeme őszinte vidámságot tükrözött.

– Én is azt hittem! De már jó itthon! – öleltem át a nyakát.

– Szia édesem! – keresztanyám szépen manikűrözött kezét kötényébe törölgetve közeledett felém, mosolya megdöbbenő hasonlóságot mutatott édesanyáméval.

– Szia szomszédasszony! – hallottam a kórust apám háta mögül. A szomszéd és a felesége le se tagadhatták kislányukat: a férfi rövidre nyírt haja és nő vállig érő, kleopátra frizurája aranyló búzamezőkre emlékeztetett. Mindketten az ebédlőasztal fölé görnyedtek, szintén kötényben. Akkor láttam meg, mi is volt az asztalon.

– Anya, említettél valami meglepetést – ráncoltam a szemöldököm.

– Igen, igen! – bukkant elő édesanyám a konyha mélyéről. – Képzeld hamarabb érkeztek meg a csirkék vidékről! Mind a harminc darab!

– Harminc darab – ismételtem megsemmisülten.

– Jó, hogy jöttél, mert akkor hamarabb fel tudjuk dolgozni őket! – vigyorgott apám.

– Ugye, milyen jó, hogy jöttél? – kacsintott keresztanyám. Észrevétlenül a derekam köré kanyarított egy kötényt.

– Mi is jöttünk segíteni, mert hát ilyenek a jó szomszédok! – bólogatott a szomszédasszony.

– Bizony, hogy milyen jók! – emelte fel a szomszéd a pálinkás poharat.

– A kezed járjon, ne a szád! – csapta hátba apám nevetve.

Anyám kihasználta pillanatnyi sokkomat, és asztal mellé kísért. Takaros halmokba rendezték a már feldolgozott csirkék különböző részeit.

– Csomagolhatsz és címkézhetsz! – trillázott anyukám, mintha csak azt jelentette volna be, hogy előrébb hozták a karácsonyt.

Váratlan súly nehezedett a két karomra. A szomszéd kislány és az unokaöcsém belecsimpaszkodott a kezembe.

– Jössz velünk játszani? – kiáltották egyszerre.

– Majd később, most nekünk segít – terelte őket arrébb keresztanyám.

– Hova a francba raktam a kést! – mordult fel a szomszéd, majd a következő pillanatban ízes káromkodással kotorta le a keresett tárgyat az asztról.

– Vedd fel, mert veszélyes a gyerekekre! – kiáltotta a szomszédasszony.

Előre láttam a katasztrófát. Apám és a szomszéd egyszerre hajoltak le a késért. Fejük hatalmasat koppant a másikén, a szomszéd szitokáradatába édesapám is bekapcsolódott. Ismét megjelentek a gyerekek. Visongva versenyeztek az asztal körül a gurulós puffokkal.

– Nem kapsz el, nem kapsz el! – sikította a kislány.

– Menjetek innen, ne itt vonatozzatok! – kiáltott keresztanyám, és eléjük állt. Hiába. A gyerekek kacagva tértek ki az útjából. A zűrzavart kihasználva Marcipán a nappaliból az ebédlőasztal alá osont.

– Hinnye, erre kell valami fejfájás-csillapító! – dörgölte fejét apám.

– Én is pont erre gondoltam! – vigyorgott a szomszéd, és serényen töltött két kupica pálinkát.

– Én a bakter mondom, hogy a vonatok tolassanak vissza a Nappali pályaudvarra!

– kiáltotta anyám, és cirokseprűvel irányította el a folyamatosan nevetgélő gyerekeket.

Fekete orrocska jelent meg az asztal túl oldalán.

– Marcipán! Ne! – kiáltottam, de még a köztünk lévő táv feléig sem értem, a kutya már lerántott az asztalról egy egész csirkét és diadalittasan rohant el vele a bejárati ajtó irányába.

– Marcipán! Pfuj! Köpöd ki!

– Mindenki a kutya után! – kiáltotta a szomszédasszony.

A felhívást a gyerekek is magukénak érezték. Visongva kergették Marcipánt, aki a csirkét lóbálva ugrándozott el a feléje kapó kezeiktől.

Igyekeztem elállni a kutya útját, aminek az lett az eredménye, hogy lendületből felborított. Két poharat vertem le a konyhát az ebédlőtől elválasztó pultról. Csilingelve törtek össze a hófehér kövön.

– Jaj, a gyerekek belelépnek! – kiáltott fel egyszerre keresztanyám és a szomszédasszony.

– Te mocskos dög, megállj! – üvöltötte apám a kutyát hajkurászva.

Felültem, szememből kifújtam egy kósza tincset. Egy kérdés furakodott be az elmémbe: vajon másoknak is ilyen egy este otthon?

- Jól vagy, szívem? – guggolt le mellém aggódva anyukám.
- Sose félt! – erőltettem magamra egy vigyort, miközben könyökömbe éles fájdalom hasított.

A pár pillanat alatt kialakuló káoszban alig hallottam meg a halk kopogást a bejárati ajtón. Feltápáskodtam. Félrecsúszott kötényben, a pultba beütött könyökömet dörzsölve vágtam át a nappalin. Kinyitottam az ajtót. A zsanérok nyikorgására Marcipán irányt váltott, és a szomszéd lábai közt átbújva rohant a bejárat felé. Továbbra is erősen tartva a csirkét, villámként száguldott el mellettem. És a küszöbön álló testvérem mellett.

Öcsém egyik kezében számtalan utazás jegyeit magán viselő, ütött kopott bőröndöt tartott; másik kezével kivette fülébe dugott fülhallgatóját. Mosolya fáradtan terült szét fiatal arcán, mint azoknak, akik több órás utat hagytak maguk mögött.

Apám és a szomszéd szitkozódása, a nők kiabálása és a gyerekek kacagása mellett is meghallottam a nyakában lógó fülhallgatóból kiszűrődő dallamot: Ha egyszer tőlem messzire kerülsz...

Erdős Kristóf: Egy estém otthon

Egy estém otthon ugyanolyan,

mint a többi. Nem nagy szám.

Minden este szépen hazakerülök,

csendben megeszem a kihűlt

lecsót, és elmegyek fürdeni.

Utána aludni. Néha olvasok

vagy írok, de nem viszem túlzásba.

Inkább figyelem a nesztelen

lépteket a folyosón.

Talán valaki a családból. A

falaknak is emberi kapcsolat

színük van. Nem volt a katalógusban,

de apa direkt így kérte, hogy más

nem is jó neki. Nekünk,

mert emberi kapcsolatok.

Azért jóformán mindig egyedül vagyok.

Nem osztom senkivel se meg a

kihűlt lecsóörömeket,

egyedül olvasom az egyedül vett

folyóiratokat.

Majd lesz egy naplementi lány,
sokat leszek vele és sokat
gondolok rá, ő megosztzik
velem egy bölcsészalbérlési
kisszobán. És ahogy az
évek jönnek-mennek,
hasunk és a fizetésünk egyre
tребélyesebb és majd végül
beköltözünk egy pontosan
ugyanolyan átlagszagú kertvárosi
családi házba, mint az otthonom.

Egy estém otthon, magamban,
mint egy huzatos spájz,
ahova még a nagyanyám se jár
be, mert mirelit ételeket vesz,
csak áll és van. És kell lennie.

És a nagyanyám is
csak áll és van, mert a
hosszú, kemény évek alatt
főzni is elfelejtett.

Csapucha Rudolf: Családban marad

Zoltán egy 1200 főt számláló, szerény, kicsi faluban lakott. Az erős, jól megtermett fiatalembert kellemes belső remegés és izgalom tartotta fogságban már napok óta. Számolta a napokat, hogy mikor teljesül az első vágya. Érezte, hogy a vágy lassan valósággá válik, és már nagyon közel a hön áhított nap. „Még hármát kell aludnom.” Kibuggyant belőle a szó, mikor a földtől koszos, sáros kezeit gondosan megmosta. A fürdőszobából bement a konyhába és leült a megterített asztalhoz. Édesanyja a kedvencét főzte. Babgulyás és lekváros bukta. Nézegette a gőzölgő fazekat és egy kósza gondolat futott keresztül az agyán. „Vajon Sára is olyan jóízűen fog főzni mint anya?” Szemöldöke megemelkedett és ezt az édesanyja is észrevette.

- Mi a baj fiam? - szólt oda neki – Talán nem ez a kedvenced? Mást szeretnél volna enni? - kis harag is volt anyja hangjában.

- Nem...nem...dehogy! Imádom amit főztél, tudod te is – válaszolt zavartan – Csak elkalandoztam.

- Sárára gondoltál? - szólt bele a beszélgetésbe édesapja is, aki már az asztalnál ült mikor Zoli bejött.

- Igen édesapám, és, hogy őszinte legyek, már számolgom a napokat, hogy mikor húzhatom fel az eljegyzési gyűrűt, a formás kis ujjára.

- Értem fiam – mert a fazékból magának – de a gondolat nem hagy nyugton, hogy még nem voltál katona, és ez az eljegyzés talán még egy kicsit korai – mondta és közben átnyújtotta fiának a kanalat.

- Csak két év – vette el Zoli a kanalat, és hanyagul válaszolt – Eltelik hamar.

- Két év fiam, az nagyon hosszú idő ha belegondolsz – húzta fel szemöldökét a családfő.

- Szeretjük egymást nagyon, ezt te is tudod. Eltelik gyorsan.

- A két év fiam, az két év. Hosszú idő ez, sokat változik az ember a hónapok alatt – miután az apja kimondta a szavakat, a maga részéről lezárta a beszélgetést, hiszen jóízűen elkezdett enni.

Eljött a várva-várt nap. Ötven-ötven meghívott volt mindkét család részéről. Megtehették mert tehetős család hírében álltak, így a vendégszám sem volt kirívó.

- Majdnem olyan, mintha esküvőt állnánk ki – jegyezte azért meg Zoltán édesapja feleségéhez fordulva.

A szülők beszéde után elsőként Zoltán öccse Zsolt gratulált. Jól megtermett fiatalember volt ő is. Csak valamivel higgadtabb, nyugodtabb mint a bátyja. Mikor közel hajolt Sárahoz, két oldalról arcon csókolta, jobb keze szinte véletlenül végig siklott a csinos, hosszú hajú, barna lány hátán, és formás hátsó felét megfogva, kissé megszorítva nézett a lány szemébe.

- Kedvellek Sára – suttogta fülébe. Pár másodpercig tartott az egész, fel sem tűnt senkinek, hogy mi történik a fiatalok között.

Az amúgy is szerelmes jegyespár életében még boldogabb napok köszöntöttek be. Bármerre jártak a faluban, csak a jókívánságokat hallották, no és persze az érdeklődést az esküvőről, majd a gyerek érkezéséről. Már három hónap is eltelt mikor a postás kopogott az ajtón. Ajánlott levelet adott át Zolinak, aki egykedvűen kibontotta, de mikor elolvasta a maradék jókedve is elröppent. Katonai behívó volt, melyen a jelentkezés helye, illetve ideje is fel volt tüntetve.

- Drágám, a két év hamar eltelik – mondta Sára miután elolvasta a levelet. Arcon csókolta párját, majd folytatta – Aztán összeházasodunk és jöhetnek a lurkók. Apám is várja már, nem csak én. Szokta mondogatni, hogy egyáltalán nem lesz baj, ha a két gazdaság összefog a faluban. A pénz csak pénzt fial szívem.

- Sára, te engem sokkal jobban érdekelisz mint bármilyen és bármennyi pénz – Zoli kissé elhajolt menyasszonyától.

- De azért azt te is tudod, hogy nagyon jó ha van – Sára megsimogatta vőlegénye fejét.

Az állomásra Zsolt kísérté ki testvérét. Határozottan kezet fogtak, majd összeölelkeztek.

- Majd én vigyázok a te drágádra. Abban biztos lehetsz bátyus.

- Köszí öcsi! Nem tudom mikor érek haza, de mindenképpen jelzem előtte.

Újból összeölelkeztek, majd Zoli felszállt a vonatra.

Az első levél egy hét múlva érkezett tőle. Szükszavúan csak annyit írt, hogy: „Jól vagyok!” Senkiről nem kérdezett semmit, nem is érdeklődött szerettei hogyléte felől. Zsolt és Sára közösen olvasták a levelet, mellyel nagyon gyorsan végeztek. Értetlenül bámultak egymásra. A menyasszony fakadt ki elsőként:

- Csak ennyi? - felállt és szinte már kiabálva folytatta – Csak ennyi?

- Igen – nyugtatta Zsolt – látod Zoli ilyen. Egy hét telt el és meg sem kérdezi, hogy mi van veled. Ez aztán a nagy szerelmes – mondta gúnyolódva a szavakat.

- Ennél többet érdelek én.

- Bizony többet, sokkal többet – hajolt közel hozzá Zsolt.

A két arc közeledett egymás felé. Zsolt gyengéden megsimogatta Sára haját, szájuk összeért. A menyasszony becsukta szemeit és engedett a kellemes kísértésnek. Átkarolta Zsolt nyakát. „Jól vagyok én is, és ezt most nem szabad abbahagyni.” A fiatalember megérezte a nő gondolatait, és most már a keze nem csak a haját simogatta a szemét becsukó, reszkető nőnek.

Egyre több és több időt töltöttek együtt, úgy, hogy közben próbálták elkerülni a falu mindenre kíváncsi, éles szemeit. Néha azonban még így is sustorgás és kacagás hallatszott a hátuk mögött.

Egyik délután Sára ránézett Zsoltra és komoly hangon mondta:

- Arra nagyon kell figyelni, nehogy terhes maradjak, mert abból borzasztó nagy botrány lenne.

- Világos – válaszolt tömören Zsolt.

Egy hónap után újabb levél érkezett. Nem volt sokkal bővebb mint az előző: „Jól vagyok, remélem ti is!”

Három hónap elteltével a postás behívóval kopogott, olyannal, amelyet korábban már Zolinak is átnyújtott. Zsolt ingerült lett és nagyon szomorú. Mikor aztán kiderült, hogy ugyan oda kell bevonulnia, ahol bátyja is szolgál, rengeteg gondolat támadta meg agyát. Édesapja ránézett és gyengéden a következőket mondta neki:

- Igen fiam, ezt én intéztem el. Így legalább ott bent is tudtok majd egymásra figyelni és vigyázni. Nagy szükségetek lesz a másokra. Kicsit kutakodtam és kiderítettem, hogy bizony a bátyád már nagyon vár rád – miután elmondta, sarkon fordult és otthagya ledöbbsent fiát.

Sára mikor megtudta, hogy a két testvér együtt lesz majd, a félelem vette át a hatalmát életében. Valahol persze örült neki, hogy Zsolt is bevonul, a másik énje viszont tiltakozott a történetek ellen. Nem tudta tisztázni magában érzéseit. Nagy bizonytalanságot adott az is, hogy vőlegénye mikor jelenik meg újra és az, hogy hogyan fog viselkedni vele. Milyen lesz a viszontlátás és mennyire lobog majd a tűz kettejük között. Egy hónapot kellett várni arra, hogy Zoltán leszálljon a vonatról a falujában. Későn ért haza, így nem akarta már zaklatni Sárát. „Ha eddig tudtam várni, akkor ez a pár óra már elröppen” - gondolta magában. A templom

melletti kocsmában azonban még nyitva volt, énekszót, kurjantásokat és jó hangulatról árulkodó morajlást dobott ki magából a „búfelejtő”. Észre sem vették mikor belépett, az első asztalnál viszont egy félrészeg ember durván karon ragadta és lehúzta a közeli székre maga mellé. Zavaros szemeivel ránézett és félig nevetve mondta Zolinak:

- Édes öcsém, nálatok a dolog családban marad. Öcsikéd kezelgeti a menyasszonyodat, már szinte az egész falu tudja, nesze igyál, biztosan rád fér – egy féldecis poharat, majd egy fél korsó sört tölt elé - Mire vársz? Igyál már!

Zoli döbbenetesen nézett a férfira. Fellökte mind a két üveget, felállt és kiviharzott az utcára. „Mindegy mennyi az idő!” Határozott és gyors léptekkel ment menyasszonya szülői háza felé. A kapuhoz közeledve lelassított, az ajtót csendesen kinyitotta. Mikor szagot fogott a közeledő kuvasz, azonnal csóválni kezdte a farkát. Gyengéden megpaskolta a buksiját, majd Sára ablakához osont. Bemászott az ablakon, a fekvő nő az ágyban felemelte fejét és halkán megszólalt:

- Te már nagyon ügyesen be tudsz jönni kopogás nélkül is – Zoli mire az ágyhoz ért, már a nadrágja és az alsó ruhája is a földön volt. Durván lerántotta Sára takaróját és a rajta lévő bugyit. A nő szinte sikított a fájdalomtól, amíg Zoli ki nem elégítette állatként előtörő ösztöneit. Miután végzett felvette ruháit, és szó nélkül kiugrott az ablakon. Az állomás felé vette az irányt. Bántotta, hogy itthon van, és a szüleinek be sem köszön, de az érzés és a tudat, hogy ezt az öccsével minél előbb meg kell beszélnie sokkal erősebb volt minden másnál. Szerencséje volt mert az utolsó induló vonatot éppen elérte.

Félrészeg állapotban találta testvérét a kantiban, Zsolt ugyanis kimenőről jött meg. Az ügyeletes gyözködte, hogy menjen már, feküdjön le pihenni. A szolgálat is éppen ekkor érkezett meg. Zoli Zsolt elé állt és szúrós tekintettel ránézett:

- Mit tettél öcskös?

- Bátyus, hát tudod? - félhangosan felnevetett – akkor azt is tudod, hogy ehhez két ember kell. De se baj tesó, családban marad – gyengéden megveregette Zoli vállait.

A szolgálat ekkor haladt el a folyosón a fegyverszoba felé. Zoltánban minden dübörgött, újból öccsére nézett, aki továbbra sem törölte le a kaján mosolyt az arcáról. Az elhaladó katona válláról lerántotta a géppisztolyt, egy gyors mozdulattal csőre töltötte, Zsolt felé fordult és meghúzta a ravaszt. A szűk helyiségben kegyetlen hangja volt a fegyvernek. Mikor kifogyott a lőszer a tárból, megfordult, ekkor lépett be a parancsnok fegyverrel a kezében. Egy méterről lőtte fejbe Zolit.

Nyolc hónap telt és Sára a temetőben, a dupla sír előtt állt. Nagy, gömbölyödő hasát megsimította és halkán mondta:

- Édes, kicsi kincsem. Vajon hogyan fognak téged hívni? Zoltánnak, vagy Zsoltnak?

Rendes Ildikó: Elveszve

Hiányod hangtalan homályba burkolózva
Settenkedik felém, s pimaszul arcon csapva
Ráébreszt a pillanat rettentő fájdalmára,
Hogy nincsen már senki, aki visszaránthatna

Onnan lentről, a mélyből, mely erőtlen lelkemre
Zúdul fékezhetetlen, örökre elfedve
Mindazt amit szerettem, mindazt aki voltam,
Minden összeomlik, emlékem marad csak holtan.

Radnai Éva: Egy estém otthon

Előkotrom a nehéz kulcscsomót. Az utóbbi időben valahogy megszorodtak a kulcsok a karikán, mint a szerepek és feladatok az életemben. Gyarapodás, kiteljesedés, szerelem! Mostanában egyre többször érzem úgy, otthon vagyok a világban.

Tegnap hazamentem anyámékhöz, hogy lenyírjam a fűvet. Hiába, nagy a terület, nem győzik egyedül, segítek rendben tartani a házat és a kertet – mégis csak, ez a birtok az örökségem, ez a darab föld az otthonom. Emlékszem, kalandos diákéveim alatt Európa tavaszi zöld gypén ücsörögtem az Eiffel-torony tövében. A fűben heverő, nyüzsgő embertömeg háttérében is felrémlett bennem egy kép: otthon a kertben ilyenkor a virágba borult almafa a világ közepe, méhek dongják körül. Úgy áll ott, mint menyasszony talpig fehérben, reménnyel és ígérettel tele, bódult zsongásban, s titokban már megfoganta ez édes gyümölcsseit, boldogságában nektárral itatja a méheket.

Most is hallom a méheket, de rejtély, honnan jön ez a zaj. A szűk belvárosi utcákban egyetlen fát sem látni, talán valami belső udvarban húzódik meg szerényen, de virágba borult ékességét elárulja a méhek szüntelen zümmögése. Kikeresem a kapukulcsot, könnyedén megfordul a zárban. Az ajtó kicsit nyekken, ahogy kinyílik, a fa már kissé megvetemedett, az egész kapu ütött-kopott, pattogzik róla a festék. Belépek a kis udvarba, kinyitom a házat. Végigjárom a szobákat, kinyitom az ablakokat és kiszellőztetek. Kicsit leülök a régi kanapéra, nézem az üres falakat, az idejétmúlt bútorokat, a régi függönyt. Előveszem a táskámból az új függönykampókat, felmászok az asztalra, onnan elérem a karnist. Nem egyszerű mutatvány felfelé nyújtózkodva ügyeskedni, de most végre kicserélem ezeket az izéket és megszűnik a hátborzongató nyikorgás. Eddig úgy csikorogtak a rozsdás függönykarikák, hogy valahányszor sikítanom kellett,

mikor elhúztam a függönyt. Ennek most vége! Vajon észreveszik, hogy valami más lett? Vajon mondják-e majd: titokban itt járt a jóságos házitündér... Visszahúzó a függönyt, becsukom az ablakokat és bezárom a házat. Hazaballagok.

Már csak két nap újra látjuk egymást! Nagyon hiányzik! Én is neki. Tegnap azt mondta a telefonba: „úgy hiányzol, és olyan jó, hogy hiányzol!” Nyolc hónap eltelt, mióta először mondta ezt, és olyan jó újra meg újra hallani...

Számolom az órákat. Én örülök, hogy véget ér a tavaszi szünet. Munka után megint elmegyek a házhoz: kicsit befűtök, bekapcsolom a bojleret, hogy legyen melegvíz, mire hazaérnek a nagytól. Vacsorát készítek, hogy legyen meleg étel az asztalon. Mikor bekanyarodok az utcába, elkezdtem keresgélni a kulcsokat, de csak akkor tűnik fel, hogy valami nem stimmel, mikor odaérek a kapuhoz. Nem ilyen volt. Mintha sötétebb lenne, és nem olyan kopott. Valaki lefestette vörösre. De ki? És miért?? Talán a szomszéd néni nem bírta már elnézni ezt a jobb sorsra érdemes vedlett kaput, mikor kifelé bámult az ablakon? Talán lefestett valamit, maradt a festékből, és gondolta, jó lesz ide? Nade ez nem normális segítőkészség! Mégis hogy gondolta? Ezen morfondírozok még egy darabig, de aztán már csak arra tudok gondolni, miközben sürgök-forgok a házban, hogy hamarosan megérkeznek!

A gyerekek nyammognak és bohóckodnak az asztalnál, utána fürdés, lefekvés. Mikor ketten maradunk, nem győzzük ölelni és csókolni egymást. Aztán szóba hozom a kaput. Szerinte ki volt a titokzatos mázoló? Lehet, hogy az Erzsike néni?

- Le merem fogadni, hogy Edina volt. Biztos olvasott valamit, hogy a feng shui szerint nem szerencsés olyan házban lakni, ahol nem vörös a kapu, és meg akarta óvni gyermekeit a rontástól vagy mittudomén. Már mondta korábban, hogy szívesen segítene lefesteni a kaput.

- De hát ez nem segítség! Vagy rosszakaratú vagy teljesen megbolondult! Ti már nem éltek együtt és ez a te házad! Hogy jön ő ahhoz, hogy idejön, és kívülről lefesti a házad kapuját?! Ez nem normális!

- Hát nem...

Úgy vártam ez az estét, és most nem tudok igazán örülni. Vártam őket „haza”, itt van végre, meg a gyerekek is, de most leginkább szomorú vagyok. Lassan indulok, búcsúzkodni kezdünk. A kapu előtt felülök a bringámra és elgurulok. Rettenetes fáradtság van rajtam, otthon csak bedőlök az ágyba, de nyugtalanul alszom. Álmomban látom Edinát, ahogy körbejárja a házat és piros ikszeket fest a falra. Felriadok. Félálomban lassan derengeni kezd a jelképes üzenet megfejtése. „Hiába van kulcsod ehhez a házhoz, nincs bejárásod az életünkbe! Ez az én házam, az én férjem, az én gyerekeim! Kotródj innen!”

Egész nap ez jár a fejemben, munka közben is. Este beszélnem kell vele. A gyerekek már az anyjuknál lesznek.

-Nézd, ez így nem megy tovább. Azt mondod, a srácok jól viselik, hogy hol ide, hol oda vannak letéve, de ők egyik szerettüktől a máséhoz mennek. Nekem viszont nincs másik szeretőm, aki pátyolgasson azokon az estéken, amikor te a gyerekeiddel vagy és velük térsz nyugovóra! A fiúk tudják, hogy a barátnőd vagyok, de azt hiszik, én hozzátok vendégsébe jövök. Végre tisztázni kéne előttük, hogy van egy új párod, és a párok együtt szoktak aludni. Fel kellene vállalnod előttük, meg az Edina előtt is, hogy mi együtt élünk!

- De nekem jó így és neked is megvan a magad élete.

- De én szeretlek téged, és szeretnék minden nap, minden este együtt lenni veled, akár itt vannak a gyerekek, akár nem!

- Edina viszont azt mondja, hogy attól még, hogy nekem van valakim, ne keverjem bele a gyerekeket.

- Ez most komoly? Ő meg akarja határozni, hogyan élj? És te ezt hagyod? Persze, hisz nem váltatok el, a férje vagy. Még akkor is, ha külön éltek. Ebben a játékban ő határozza meg a szabályokat, s ez a ház nem a te várad, hanem az ő felségterülete! Jó, hogy nem hugyozta körbe a házadat! Épp csak egy behajtani tilos táblát festett, ami nekem szól! Ha most nem csapsz az asztalra és nem állsz ki mellettem, nekem nincs többé itt keresnivalóm.

-Ne haragudj rám. Én nem tudok többet....

Az volt az utolsó estém a házban. Az utolsó éjszakám vele. Csak belül sírtam.

Reggel kiosontam, mikor ő még aludt. A kapu előtt megálltam, levettem a kulcstartóról a ház kulcsait és bedobtam a postaládába.

Hosszú volt a nap, alig vártam, hogy hazaérjek. Este, otthon leültem a konyhaasztalhoz és kitört belőlem a zokogás. Úgy fájt, mintha megdobtak volna egy nagy kulcscsomóval.

Tóth-Kurtz Márton: Egy estém otthon

Az évektől hallani a nyolc órák nem múlnak.

Nem is lesz másképp ez, amíg a világ, az világ lesz.

Dühös is lehetnél! Hiszen otthon már jöttödöt várják!

Pénzt hozó fáradt kezeid, miért nem arcukat simítják?!

Megszakadsz, de példát mutatni remélsz.

Az olajos gépezetben vagy, csak egy porszemnyi fogaskerék.

Legyen mit enni, s hajlék a fejek felett,

Csak ülsz fáradtan, eltelt a nap s őket nézve beesteledett.

Csak pár óra marad együtt,

de felér az egész nappal.

Egyetlen megölelt pillanat értelmet hajt, s felébred mosolyod, édes mosolyuk
alatt.

Hétköznapi a vacsora, de velük nem mindennapi a kenyér.

A körbeült, s terített asztal,

az egész kerek világgal felér.

Megbecsült a jelen, a jobb élet csak a panaszra van.

Ha nem várna senki haza, akkor mit sem érne az egész élet maga.

De téged várnak, hát a leggazdagabb te vagy.

Margetin István: Anyánál alszom

Korán végzek a munkában, sietek haza. Hétfő van, ma anyánál alszom. Nem sikerül megelőznom a dugót, a belvárosból Rákoshegyig ilyenkor ötven perc is megvan az út.

Hat óra után érkezem. A zöld kertkapu kulcsra zárva. Édesanyám egyedül él, jobb vigyázni. Pár éve lomtalanításkor eltűnt a kiskutyá. Három nap után került elő, keservesen sírt, remegett és hónapokig nem mert a kerítés közelébe menni.

Ledobom a táskám, köszönök neki. Kinyitom az ablakot, szereti, ha mozog a levegő. Enyhe a január, de én fázom. Ő mindig bírta a hideget.

Az ágyon fekszik, a tévében a valóságshow előző napi adását ismétlik. Eltereli a gondolatait. Tegnap este a másikat nézte, a másikon. Nagyon bele tudja élni magát. Igazi fiús anya, az összes nőt gyűlöli ezekben a műsorokban...

Néha hangosan szidja őket... és sokat az életben is. Ma este szótlán. A barátnőimet általában szerette. Dórával még nem találkoztak, de szerintem imádná. Nem akarja, hogy Dóra így lássa. Majd...

A hosszú vályogház közepén konyha és fürdő, két végén egy-egy szoba. Anyáét használjuk nappalinak is. Így nyugodtan fekkhet egész nap. Öt éve költözött ide, azután, hogy nyugdíjba ment. Leszállékolták. Lábon kihordott egy agyvérzést, csak az lett gyanús, hogy ha jobbra fordul, mindig elszédül. Azóta az utcán csak a fal mellett érzi magát biztonságban. Mindig fél, amikor át kell menni az úton.

Régi álma volt egy ilyen verandás parasztház. Jót tett neki, felrázta. Nagy kerttel, sok virággal. Rá is szokott a kertészkedésre. Zöldborsó, tulipán és pipacs. Valamiért mindig ezeket ültette. Amíg bírta. Két utcával arrébb még lakótelep, itt

mintha falun lennék. Csak az kényelmetlen, hogy messze van tőlem. Nem praktikus.

Leülök a fotelba, röviden mesélek neki a napomról. Nincs sok témám, a munkám szakmai oldalát nem értené, az emberi meg lapos.

Csacsognom kéne. Beszélni, bármiről. Csak hogy hallja a hangom. Ebben sosem voltam jó. Az lenne a legjobb, ha magamról beszélnek. Nem megy, nem történik velem semmi. Dórával sokat feszülünk most, kevés időm van rá, energiám még kevesebb. Nem ezt érdemli. De ezzel csak felzaklatnám anyát. Sportra és más programokra meg így esélyem sincs.

A vasárnap csak eltelt, a többről pedig már szombaton beszámoltam. Tegnap nem jöttem, a szomszédasszony ugrott át hozzá. Anya azt mondja, nem kell minden nap jönnöm, nem akar a terhemre lenni. Hülyeség. Komolyan azt hiszi, ha nem vagyok itt, akkor vadul bulizom, mintha minden rendben lenne? Két hete mondjuk nagyon berúgtam. Kellett.

Előveszem a telefonom, facebookon átpörgetem azoknak a régi barátainak a posztjait, akiket ő is ismer. Felolvasom neki, mi történt a volt osztálytársaimmal, megmutatok neki egy-egy fotót, koncertfelvételt egy exről.

Ez jó ötlet volt. Beszélgetünk! Sok a gyerek, a családban is született pár, akit még nem láttunk. Le vagyok maradva. Dórával már felmerült, hogy összeköltözünk, de most nem jó az időzítés.

Az osztály fele külföldön él. Amikor először elköltöztem, tizenkilenc éves koromban, anya meglepően jól fogadta. “Menj csak, fiam. Reméltem, hogy a te eszeddel nem sokáig fogsz itt maradni.” Persze akkor még ő is fiatalabb volt. Azért most jobb, hogy itt vagyok.

Hoztam vacsorát. Dórával rántott cukkinit süttünk tegnap. Nevetünk, gyerekként utáltam minden zöldséget. Egyedül a sárgarépát ettem meg, azt is csak a húslevesben. Most meg ez a kedvencem. Nevetünk!

Megkóstolja, de nem ízlik neki. Alig ér a szájához az étel, máris öklendezni kezd. Kívánja az ízeket, de a gyomra semmit nem bír. Szerinte a héját le kellett volna vágni és be kellett volna sózni, hogy ne legyen ilyen kemény.

Nyelvét kinyújtva fintorog és undorodva az ágy melletti kukába ejti. Erős szavakat használ. Tudom, hogy a betegség miatt ilyen kegyetlen; igyekszem nem magamra venni, de néha betalál.

A sóban igaza van, bár én ropogósan szeretem. De a héját mindenhol rajta hagyják. Azt már nem is merem mondani, hogy gesztenyeliszttel paníroztuk. Direkt az ő kedvéért. A fehér lisztet nem ajánlják, ilyenkor különösen nem.

Hozok neki egy pohár vizet. Napok óta nem evett egy falatot sem, legalább igyon. Azon is spórol, ne kelljen annyit pisilni menni. Bocsánatot kér, amiért nyers volt. Nem haragszom rá, mostanában mindenkivel kemény, szándékosan tolja el őket magától. Én vagyok az egyetlen, akit néha beenged.

Tévézünk tovább. Pisilnie kell, kitámogatom a mosdóba. Nehezen mozog, a hasa, mint egy mindennapos kismamáé. A daganat teljesen elzárta a nyirokkeringését. Jövő héten viszem a kórházba, megint lecsapolják, infúziót és talán vért is kap.

Kapcsolgatunk, semmi sem köt le minket. Na, talán a főzőműsor. Csak cukkini ne legyen benne. Ő a tévét nézi, én lopva őt. Ijesztően sovány, csak a hasa nagy. Nem panaszkodik, de a múltkor elárulta, hogy éjszakánként, ha nem vagyok itt, hangosan káromkodik a sötétben. Nem bírja máshogy elviselni a fájdalmat.

Felveszem a kabátom, kimegyek a kertbe. Jólesik a kerület vidékies csendje az egész napos hajtás után. Üresen állok a körtefa alatt. Nem mozdul bennem

semmi. Tehetetlen vagyok. Azt mondják, az is nagyon sokat számít, hogy itt vagyok veled, de én csinálni akarok valamit. Bármit. Hátha.

A madáretető árván lóg egy faágon. Régóta nincs ereje feltölteni. Nekem meg máskor eszembe se jut. Múlt télen szép madarak jártak ide, kék-sárga cinegék, fekete- és énekes rigók, néha egy szürke csonttollú. A konyhaablakból gyönyörködtünk bennük. Most már hiába, felelőtlenség lenne ideszoktatni őket.

A műsor végén azt mondja, elfáradt, aludjunk. Megigazítom a párnáját, betakargatom. Altatót vesz be, kettőt, az erősből. Ez az egyetlen, ami még hat. Ez is csak pár óra nyugalmat ad. Behajtom az ablakot, vékony rést hagyok. Hamar elhasználódik a levegő, ő pedig egyedül már nem tud elmenni odáig.

Mi lenne, ha még élne a kiskutya, gondolom. Tavaly altatták el. Gyors tisztálkodás után lefekszem. A költözéskor a bútorokkal együtt mintha a régi szobámat is lehoztuk volna. Ugyanaz a szoba, egy másik ház. Átszólom anyának: "jó éjszakát!" és lekapcsolom a lámpát.